

Mincis Brincis staigāja un staigāja.
Ceļam blakus slējās kupls ozols ar daudzām
ozolzīlītēm zaros. Bet Mincis Brincis to neredzēja.
Viņam nebija laika turp skatīties,
jo acis visu laiku tikai lūkoja, ko vēl atradīs uz ceļa.
Un, kad neko neieraudzīja, Mincis Brincis
kavējās atmiņās par to, kas jau bija viņa maisā.

Tur bija:

- 1 liels strīpains akmens;
- 2 baloža olas;
- 3 kastāņi;
- 4 apaļi stikla gabaliņi;
- 5 mazi sarkani akmentiņi;
- 6 čiekuri.

Bet Mincim Brincim bija grūti šķirties no VISA,
kas atradās maisā.

Taču vēl grūtāk bija staigāt tālāk, jo viņš
jutās ļoti noguris. Tad Mincis Brincis nolēma
mest prom vismaz 1 iemīļoto mantiņu:
1 lielu strīpainu akmeni.

Viņš smagi nopūtās, izņēma strīpaino akmeni no
maisa un nometa ceļmalā.

Viņš pameta skatu uz
nomesto maisu, lai atvadītos
no tā uz visiem laikiem...
un ieraudzīja brīnumu!

Maisā viņa iemīļoto mantiņu vairs nebija,
bet to vietā bija brīnumskaista varavīksne!

Acis Mincim Brincim mirdzēja aiz prieka
un ap sirdi bija tik ļoti, ļoti labi.

“Ardievu!” viņš uzsauca Mintai Bintai.

“Paldies par labo padomu!”

Un Mincis Brincis, priecīgi smaidīdams,
devās mājup.

